

O SOVĚ

V jednom lese žila sova. Přes den nic moc nedělala. Buď si četla nebo spala a když měla hlad, tak jedla. Proto všem zvířátkům, která sovu znala, přišlo divné, když ji jednoho dne viděli, jak letí do města. Sova si jejich pátravých pohledů ale nevšímala a letěla dál. Když doletěla na předměstí, uslyšela tenký hlásek, který volal o pomoc. Nejdříve si myslela, že se jí to zdá, ale pak uviděla myšku a ta nekřičela o pomoc jen tak.

Z rohu ulice se k ní blížila kočka. Sově všechny instinkty napovídaly, že by měla letět dál a myšku nechat napospas kočce, ale měla už docela hlad, a tak se spustila za myškou. Chytla ji do pařátů a odnesla na dům, který byl poblíž. Položila si ji na okraj střechy. Zrovna se rozmyšlela, jak si ji dát, když za sebou uslyšela lehounké kroky kočky. Pomalu se otočila a čekala až kočka začne mluvit. A taky že začala: „Ale, ale, kdopak mi tu ukradl večeři? “ Sova neodpovídala jen mlčela a vyčkávala. Myšky si teď nikdo nevšímá, tak se opatrně postavila na nožky a začala dělat malinkaté nepozorovatelné krůčky směrem k okapu. Měla v plánu do něj skočit, sklouznout se a pak běžet do nejbližší myší díry. Mezitím kočka pokračovala ve své řeči: „Copak nevíš, co mi na to říct? “, zeptala se kočka provokativně.

To už se sova neudržela: „Není to tvoje večeře, je to moje večeře, protože já si ji ulovila! “ To už ale myška byla u okapu a z radosti na ně vykřikla, „Tak nakonec nejsem ničí večeře. “ Než kočka nebo sova stačily zareagovat, myška skočila do okapu, sklouzla se a zaběhla do myší díry. Přesně jak plánovala. Kočka a sova na sebe začaly křičet, nadávat si a vinit se. Dokonce se málem popraly, až nakonec sově došla trpělivost, několikrát mávla křídly a vznesla se.

Křikla na kočku ještě pár nepěkných slov a rozletěla se domů. I cestou zpátky na sovu všichni obyvatelé lesa zírali, ale sova si jich opět nevšímala. Byla naštvaná a měla hlad. Doma žádné jídlo už neměla, a tak když se vrátila šla spát s prázdným žaludkem. Když usínala, usmyslela si, že se už nikdy do žádných hádek s kočkou nepustí.

Když se dva perou, třetí se směje.

Napsala a nakreslila Barbora Švecová, 7. třída, ZŠ Trhová Kamenice